

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

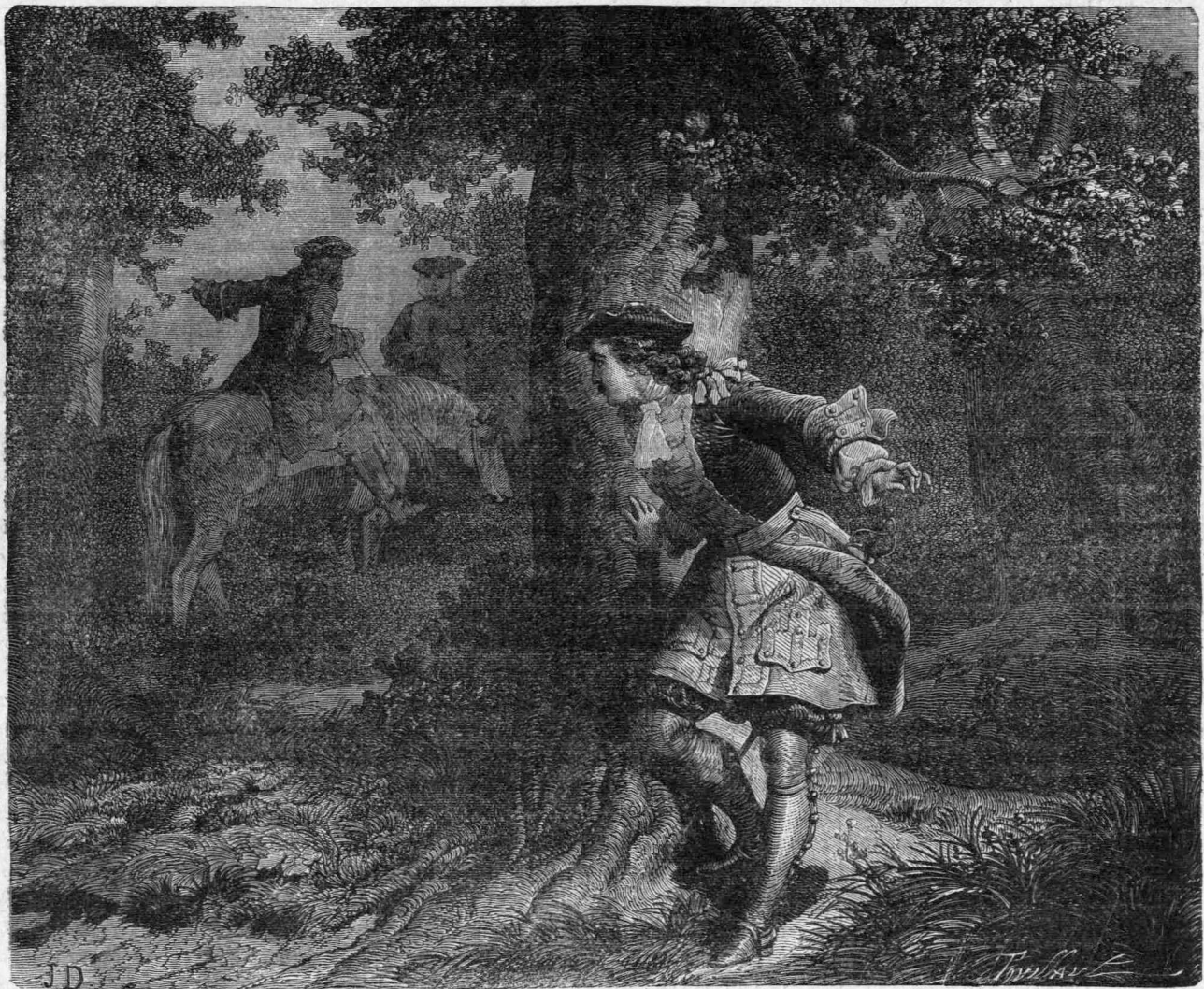
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — *X. Arderfer* : Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ Γεράρδος παρηκολούθησε κρυφίως τοὺς ἵππους. (Σελὶς 409).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΕΕ'

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΔΥΟ ΤΥΧΩΝ

Ὁ Ἰασπίνος εὕρισκετο ἤδη καθ' ὁδόν, μεταβαίνων ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν μαρκησίαν, ὅτε ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τὴν εὕρισκε

περιστοιχιζομένην παρὰ πολλοῦ πλήθους, διότι ἦτο ἡμέρα ἀκρόασεων παρ' αὐτὴν καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο ἴσως νὰ τὸν δεχθῆ, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

Ἄλλως τε πρὸς τί τάχα νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς μαρκησίας προκειμένου περὶ φόβου, ὅστις ἐνδεχόμενον νὰ ἦτο καὶ χιμαιρικός; Ὁ Ἰασπίνος εὕρισκετο ἐν τῇ ὁδῷ διαλογιζόμενος ταῦτα ἀφίρων τὴν ἄμαξάν του νὰ προχωρῇ βραδέως, ὅτε κατέφθασεν αὐτὸν ὁ πάτερ - Λασαίξ, οὐ οἱ ἵπποι ἐβαδίζον ταχύτερον.

Ὁ Ἰησοῦιτης, ἀναγνωρίσας τὸν Ἰασπίνον, τὸν ἐσταμάτησεν κατῆλθεν ἐν πάσῃ σπουδῇ καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης. Τὸ κατηφές πρόσωπον τοῦ πνευματικοῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος οὐδὲν αἴσιον προσιώνιζεν.

— Καὶ πάλιν ἀπαλέσθησαν τὰ πάντα, ἐψιθύρισεν ὁ πάτερ - Λασαίξ κρυφίως εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Ἰασπίνου. Ὁ βασιλεὺς ἀναβάλλει ἐπὶ δύο ἀκόμη ἡμέρας τὴν ἀνακοίνωσίν του εἰς τὸ Παρλαμέντον τρέχων νὰ προειδοποιήσῃ τὴν μαρκησίαν.

Καὶ βλέπων τὸν Ἰασπῖνον ἐμβρόντητον ὁ Ἰησοῦτης, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ὡς ἄνθρωπος γινώσκων τί σημαίνει ἡ ἀπόλεια μιᾶς στιγμῆς.

— Τότε λοιπόν, εἶπε καθ'ἑαυτὸν ὁ Ἰασπῖνος συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, τὸ προαίσθημά μου ἦτο βάσιμον. Ὁ Λουβοῶ διέστρεψε πάλιν τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ἣν εἶδα εἰς χεῖράς του, περιεῖχε κάποιαν καλὴν εἰδησίαν δι' αὐτόν· πρέπει, ἀντὶ νὰ ἐκφοβίσωμεν τὴν μαρκησίαν, νὰ προσπαθήσωμεν κάλλιον ν' ἀνακαλύψωμεν τὰ σχέδια τοῦ Λουβοῶ. Ὑπάρχει δὲ μόνον ἓν μέσον πρὸς τοῦτο, ν' ἀναγκασθῆ νὰ ὀμιλήσῃ ὁ ἀχρεῖτος ἐκεῖνος Δεβῶτ. Ἐμπρός.

Ὁ Ἰασπῖνος, μεταβαλὼν πορείαν, ἐπέστρεψεν εἰς Βερσαλλίας. Ἀλλ' ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχεν ὁ Δεβῶτ. Νὰ υπάγῃ νὰ ἐξετάσῃ εἰς τὴν ἐφορίαν ὁ Ἰασπῖνος αὐτοπροσώπως δὲν ἐτόλμα. Ποῖον νὰ πέμψῃ; τὸν Γεράρδον; Ἀδύνατον, διότι ἦτο πολὺ γνωστός. Τὸν Βελαίρ; Ποῦ νὰ τὸν εὔρη! Ὁ Ἰασπῖνος ἐμνήσθη τότε τοῦ Ρυβαντέλ καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅπως τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἐξετάσῃ περὶ τοῦ προμηθευτοῦ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς περισκέψεως.

Ὁ Ρυβαντέλ ἀνεδέχθη δυστροπῶν τὴν ἐντολὴν καὶ ἠρώτησεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφορίας. Ἐμαθεν ὅτι ὁ Δεβῶτ δὲν εἶχε φανῆ ἐκεῖ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος καὶ ὅτι ἠγνῶουν ποῦ εὕρισκετο τὸ ἐντιμὸν αὐτὸ ὑποκείμενον. Ὑπέθετον οὐχ ἦττον ὅτι εὕρισκετο εἰς Παρισίους, κατοικῶν ἐν αὐτῷ τῷ μεγάρῳ τοῦ Λουβοῶ. Τὴν ἀσήμαντον ταύτην πληροφορίαν ἀνεκοίνωσεν ὁ Ρυβαντέλ εἰς τὸν Ἰασπῖνον, ὅστις, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸν, μετέβη ἐν τῷ ἄμα εἰς Παρισίους.

Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λουβοῶ δὲν ἦτο γνωστός ὁ Ἰασπῖνος· ἄλλως τε ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς εὕρισκετο εἰς Βερσαλλίας, καὶ ἠδύνατο ν' ἀποτολήσῃ ν' ἀνέλθῃ. Ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὸν θυρωρὸν, οὗτος δὲ μὲ ὄλην τὴν ἐπιφύλαξιν, τὴν ἐμπρέπουσαν εἰς ἄνθρωπον ἐκτελοῦντα χρέη τόσο σημαντικὰ, ἐπέισθη νὰ λαλήσῃ χάρις εἰς τὴν καλοκαγαθίαν τοῦ Ἰασπῖνου καὶ ὠμολόγησεν ὅτι ὁ κύριος Δεβῶτ, ὅστις τῷ ὄντι εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του ἓν δωμάτιον ἐν τῷ μεγάρῳ, εἶχε φανῆ πρὸ δέκα ἡμερῶν διερχόμενος διὰ τῶν Παρισίων ἐφ' ἀμάξης κομιστῆς διαταγῆς τινος λίαν κατεπειγούσης.

Ἀκούσας τὴν εἰδησίαν ταύτην, ἥτις σοβαρῶς διατάραττε τὰ σχέδια τῆς ἐρεύνης του, ὁ Ἰασπῖνος δὲν ἐξεδήλωσε ποσῶς τὴν δυσἀρέσειάν του, ἀντήμειψε γενναίως τὸν θυρωρὸν καὶ ἀπῆλθεν ὑπὲρ ποτε σκεπτικῶς.

Κομιστῆς διαταγῆς!.. ἐσκέπτετο καὶ ποῖαν ἄρα διαταγὴν ἐκόμιζεν ὁ Δεβῶτ; Μήπως ἐπρόκειτο μᾶλλον περὶ μηχανορραφίας, ἢς ὁ Δεβῶτ ἦτο τὸ ὄργανον; Καὶ εἰς ποῖον μέρος διηθύνετο; Πῶς νὰ τὸ μάθῃ; Αὐτόθι ἐνέκειτο τὸ σπουδαιότερον μέρος τοῦ μυστηρίου.

Ὁ Ἰασπῖνος ἐγίνωσκε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως· καὶ τοῦτο

ἦτο μία ἀρχή. Ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἂν ἠρώτα τοὺς σταθμάρχας ὅλων τῶν πρώτων ταχυδρομικῶν σταθμῶν ἠδύνατο ἔσως ν' ἀπολήξῃ εἰς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα ἀνακαλύπτων τὰ ἔχνη του. Πλὴν ἦσαν εἰκοσι ὀδοί, ἀπέχουσαι ἢ μία τῆς ἄλλης τρεῖς περίπου λεύγας, ἡ περιφέρεια δὲ αὐτῆ τῶν ἐξήκοντα λευγῶν ἠδύνατο νὰ διαρκῆσθαι τρεῖς ἡμέρας, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀτυχίας, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀναζητεῖ τις μεταξὺ ἄλλων εὕρισκε πάντοτε τελευταῖον.

Ὁ Ἰασπῖνος ἤρχισε ν' ἀμνηχανῆ σφόδρα. Οἱ Παρισίοι εἶνε λαβύρινθος ὅπου τὰ πάντα δύναται τις ν' ἀπολέσῃ ἂν δὲν ἔχῃ νῆμά τι ὅπως ὀδηγηθῆται. Καὶ τὸ νῆμα διὰ τὸν ἀτυχῆ Ἰασπῖνον ἔλειπεν ὀλοτελῶς. Αἴφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπελπισίας του, μία ἰδέα διήλθε διὰ τοῦ πνεύματός του.

— Δὲν ἀναχωρεῖ κανεὶς διὰ ταξείδιον, εἶπε καθ'ἑαυτόν, χωρὶς νὰ κάμῃ προετοιμασίας ἢ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας. Ἀνθρώπος οἷος ὁ Δεβῶτ ἀρέσκεται νὰ ἐπιδεικνύεται καὶ νὰ κάμῃ τὸν μεγάλον· εἶνε ἀδύνατον λοιπόν εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν τὸ παγῶνι νὰ μὴ ἀφήσῃ κανέν του πτερόν.

Ὁ Ἰασπῖνος εἶδε τινὰς κομιστὰς φορεῖων, οἵτινες ἀνέμενον χάριν ἐργασίας παρὰ τὴν κρήνην Κολβέρ. Οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι Ὁβερναῖοι ὑπῆρξαν ἀνεκάθεν ἢ Πρόνοια τῶν περιεργῶν.

Ὁ Ἰασπῖνος κατ' ἀρχὰς ἐπέδειξεν ἓν σκοῦδον, πάραυτα δὲ φωνή τις, ἥτις ἐφάνη αὐτῷ μελωδικῆ ὡς φωνὴ Σαραφείμ καὶ ἥτις ἦτο μῶλα ταῦτα ἢ μᾶλλον δυσᾶρεστος τῶν γαλλικῶν διαλέκτων, ἀπήντησεν ὅτι κατὰ τὴν ὑποδεικνυομένην ἡμέραν καὶ ὥραν εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ μεγάρου Λουβοῶ κύριος τις φέρων χρυσοποικίλον στολὴν, μὲ τοὺς πόδας βραχὺς καὶ ἀρκετὰ καμπύλους, ὅστις ἐπρομηθεύθη ποσότητὰ τινα οἴνου καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης του. Ὁ Ἰασπῖνος παρεκάλεσε τότε νὰ τοῦ δείξωσι τὸ οἶνοπωλεῖον καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτό.

Αὐτόθι ὁ Ἰασπῖνος ἠρώτησε μετὰ πλείονος σαφηνείας καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ ρηθεὶς κύριος εἶχεν ἀγοράσει οἶνον τῆς Βῶνης· ἡ λεπτομέρεια αὕτη δὲν ἐνδιέφερε πολὺ τὸν Ἰασπῖνον.

— Τί εἶπεν εἰς τὸν ἠνίοχον; ἠρώτησεν ὁ ἐπίσκοπος.

— Τοῦ εἶπεν: Εἰς τὸν ὀπτοπόλιν!

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ ὀπτοπόλης;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Φεγιαδ.

Ὁ Ἰασπῖνος διηθύνθη ἐκεῖ. Ὁ βραχύσωμος κύριος εἶχεν ἀγοράσει μίαν ὄρνιθα καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἠνίοχον:

— Εἰς Παντέν!

Ὁ Ἰασπῖνος ἐσυλλογίσθη ἀκούσας τὴν λέξιν ταύτην. Διὰ τοῦ Παντέν ἠδύνατο τις νὰ μεταβῆ εἰς Ρώμην, ἀφοῦ ὅλοι αἱ ὀδοὶ ἀγούσιν εἰς αὐτὴν, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλ' ἠδύνατο ἐπίσης νὰ μεταβῆ καὶ εἰς Καμπανίαν, κατὰ συνέπειαν δὲ εἰς Ἀργόννην καὶ εἰς Λαβερνή.

Σφόδρα ἀνησυχῶν ὁ Ἰασπῖνος ἐπο-

ρεύθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου.

Ἡ πρώτη πληροφορία ἣν ἠρώτησεν περὶ τοῦ στραβοπόδι ὑπῆρξεν ἡ ἐξῆς:

Κύριός τις μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένος βλέπων τὴν ὁδὸν κατεχομένην ὑπὸ ἀγέλης βοῶν καὶ μόσχων καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ σταματήσῃ, ἐθοροῦθει δυσανασχετῶν, προβαίνων δὲ ἐκ τῆς ἀμάξης, ὅτε ἡ ὁδὸς ἀπηλλάγη, ἔκραξε πρὸς τὸν ἠνίοχον.

— Εἰς Βονδύ! τρέχε γρήγορα!

Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία· ὁ Δεβῶτ δὲν ἔμενεν εἰς Ρώμην, τὸ Βονδύ ἦτο ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς πρὸς τὴν Καμπανίαν ὁδοῦ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης αἱ ἰδέαι τοῦ Ἰασπῖνου ἐκόχλαζον ἐν τῷ κρανίῳ του ὡς μέταλλα ἐντὸς χωνευτηρίου. Τρόμος ἀόριστος, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὀδυνηρὸς ὅσῳ δὲν εἶχεν ὠρισμένην σαφῆ αἰτίαν, κατέλαβε τὸν ἀτυχῆ Ἰασπῖνον, ὅστις ἀνεζήτησε περὶ αὐτοῦ ἐρείσματα καὶ εἶδεν ὅτι δὲν εἶχε κανέν.

Λοιπὸν ὁ Δεβῶτ εὕρισκετο εἰς Ἐλιζην ἴσως δὲ καὶ εἰς Λαβερνή, ποῖαν νέαν παγίδα ὑπέκρουπε τὸ νέον τοῦτο ταξείδιον; Θὰ ἦτο βεβαίως καλὴ τις εἰδησίς πεμφθεῖσα παρὰ τοῦ Δεβῶτ εἰς τὸν Λουβοῶ ἢ χαροποιούσα τόσο τὸν ὑπουργὸν καὶ ἐμπνεύουσα αὐτῷ τοιαύτην ἀλαζονείαν.

Πρὸ τῆς χαινούσης ἐκείνης ὑπὸ τοὺς πόδας του ζοφερὰς ἀβύσσου ὁ Ἰασπῖνος φρικῶν ἐξ ὀρμεμφύτου ἐπεκαλεῖτο εἰς μάτην τὸ λογικόν του, τὸ ὅποιον ἐδραπέτευεν ἐπιμόνως.

Παρῆλθεν οὕτως ἡμίσεια ὥρα καὶ ὁ Ἰασπῖνος ἄλλο τι δὲν διελογίζετο εἰμὴ τὴν ἀμάξαν, τὸν χυδαῖον ἐκεῖνον μὲ τὴν χρυσοποικίλον στολὴν του, τὰς φιάλας τοῦ οἴνου τῆς Βῶνης, τὴν ὀπτὴν ὄρνιθα, ὅλα ταῦτα ὁμοῦ προχωροῦντα ἐν τάχει εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς Λαβερνή.

Αἴφνης ἐμψυχούμενος ἐκ τοῦ διαλογισμοῦ τούτου:

— Ἐγώ, εἶπε καθ'ἑαυτόν, δὲν τρέχω κανένα κίνδυνον· ὁ Γεράρδος ἐπίσης· ἡ μαρκησία μόνη ἀπειλεῖται. Ὁ βασιλεὺς ἀναβάλλων τὴν εἰς τὸ Παρλαμέντον ἀνακοίνωσίν του δεικνύει δυσπιστίαν προσβλητικὴν πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῆς ὁποίας ὑποκινητῆς ἄλλος βεβαίως δὲν εἶνε εἰμὴ ὁ Λουβοῶ. Λοιπὸν ἂν ὁ Λουβοῶ ἐπεμψῆ τὸν Δεβῶτ εἰς Λαβερνή, πρέπει νὰ μάθω πρὸς τινὰ σκοπὸν καὶ διὰ νὰ μάθω τοῦτο μόνον ἓν μέσον ὑπάρχει, νὰ μεταβῶ ἐκεῖ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν τοιαύτην ἀποστολὴν εἰς κανένα καὶ ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου εἰς τὸν Γεράρδον.

Εὐθὺς ὡς ἤθελε λάβει ἀπόφασίν τινα ὁ Ἰασπῖνος, καθίστατο θαρραλέος, ἰσχυρογνώμων ὡς ἡμίονος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔδειξε δραστηριότητα καὶ ζωηρότητα, οἷαν ὁ Λουβοῶ οὐδὲν ἤθελεν ὑποπτεῦσαι ὅτι ἐκέκτητο ὁ εὐσαρκὸς καὶ ροδοκόκκινος ἐπίσκοπος.

Ἐπέστρεψεν εἰς Βερσαλλίας καὶ ἐζήτησε τὸν Γεράρδον εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ ἐλαφροῦ ἰππικοῦ, ἀφοῦ δὲ ἤλλαξε τοὺς

ἵππους τῆς ἀμάξης του ἀνεχώρησε πάλιν εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ Γεράρδου.

Ὁ Ἰασπίνος εἶχε καταστῆ ψυχρὸς, περιεσκιζόμενος. Ὁ Γεράρδος ἐφλέγετο ἐκ τῆς περιεργείας καὶ τῆς ἀνυπομονησίας. Ἐν τούτοις ἐδέησε νὰ ἐγκρατεῖται καὶ νὰ ὑφίσταται ἐρωτήσεις, αὐτὸς ὅστις εἶχε ν' ἀποτείνῃ μυριάς!

Ὁ Γεράρδος εἶχε παραλάβει μεθ' ἐαυτοῦ τὸν θεράποντά του, ὅστις εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν ἀμαξάν του Ἰασπίνου. Οὗτος συνέστησε κατὰ πρῶτον εἰς τὸν μαθητὴν του νὰ τηρήσῃ ἀπόλυτον σιγὴν περὶ τοῦ ταξειδίου, ὅπερ ὁμοῦ ἐξετέλουν, καὶ ἐσκέπτετο μελετῶν ὡς νὰ προητοιμάζετο ὅπως ἀπαγγεῖλῃ διδασχὴν.

— Φίλε μου, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω αὐριοῦ νὰ παραλάβω τὴν Βιολέτταν, ὅπως ὑπεσχέθημεν εἰς τὸν Βελαίρ. Σὺ θ' ἀναλάβῃς αὐτὴν τὴν φροντίδα καὶ ἰδοὺ σοῦ δίδω ὀλίγας λέξεις διὰ τὴν δεσποινίδα Βαλδιέν. Τὰς ἔγραψα ἐν τάχει, ἐνῶ ἤλλαζον τοὺς ἵππους.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Γεράρδος; ποὺ πηγαίνεις λοιπόν;

— Ἡ μαρκησία μὲ στέλλει κάπου, ὁπόθεν δὲν θὰ βραδύνω νὰ ἐπανέλθω. Φυλάξου νὰ μὴ κάμῃς λόγον εἰς κανένα περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Καὶ σὺ ὁ ἴδιος θὰ τὴν ἠγνούεις, τόσον ἐπείγομαι ν' ἀναχωρήσω, ἐὰν δὲν ἠσθάνομην τὴν διπλὴν ἀνάγκην νὰ σ' ἀναγκαλισθῶ, καθὼς καὶ τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους νέους ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ σὺ δύνασαι νὰ ἐπαγρυπνήσῃς κάλλιστα ὅσον καὶ ἐγώ. Θὰ μὲ συνοδεύσῃς μέχρι τοῦ Βονδὺ διὰ νὰ συνομιλήσωμεν καθ' ὁδὸν περὶ πάντων ὅσα ὀφείλομεν νὰ εἰπωμεν καὶ νὰ πράξωμεν. Ἀρκεῖ νὰ μάθῃς ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς προστατίδος σου σοβαρῶς θὰ διεκινδύνευον, ἐὰν δὲν ἀνεχώρουν ἢ ἂν ἦτο γνωστὸν ὅτι ἀνεχώρησα. Διατί δὲν ἀποπέμψεις τὸν θεράποντά σου; Εἶνε μάρτυς ὀχληρὸς καὶ περιττός.

— Ἐχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν, ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος καὶ ἔπρεπε κάλλιστα νὰ τὸν παραλάβῃς μαζὶ σου.

— Περιττόν' ἡ ἰδιότης μου εἶς ἐπισκόπου καὶ ἡ ἀδυναμία θὰ μὲ προστατεύσωσι κάλλιον παντὸς ἄλλου. Θὰ εἰδοποιήσῃς λίαν πρῶτὸν τὸν Βελαίρ περὶ τῆς ἐξ ἀνάγκης ἀπουσίας μου; προετοίμασε ἀντ' ἐμοῦ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Βιολέττας; ἐπίστρεψε εἰς Βερσαλλίας ὅπου καλὸν εἶνε νὰ σὲ ἴδωσιν. Θὰ εἶπῃς κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶμαι ἀσθενής, ἔπειτα ὅτι εἶμαι εἰς περιθεῖαν; σκοπεύω νὰ ἐπανέλθω ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἐκθυμβὸς διὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὸ μυστηριώδες ἦθος τοῦ φίλου του, μὲ κάμνεις νὰ μὲνῶ ἐμβρόντητος. Πολλάκις ἤδη οἱ δισταγμοί σου, οἱ παράδοχοι τρόποι σου, μ' ἔκαμαν ν' ἐκπλαγῶ πολλάκις ἤδη ἠπύρουν καὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν ἂν ἦσο σὺ πράγματι ὁ Ἰασπίνος ἐκεῖνος, ὁ τόσον εἰλικρινής, ὁ τόσον διαχυτικὸς, ὁ τόσον ἐλεύθερος, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα ἀφότου ὑπάρχω. Ἀλλὰ σήμερον σοῦ ὁμολογῶ ὅτι

δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πλέον, δὲν αἰσθάνομαι πλέον ὅτι ἔχω πλησίον μου ἕνα φίλον καὶ σκέπτομαι μήπως καὶ ἡ ἰδική μου καρδία μετεβλήθη ὡς πρὸς σέ.

Ὁ Ἰασπίνος ἐνηγκαλίσθη σιωπηλῶς τὸν νέον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παρὰφορον ἐκείνην φιλοστοργίαν, εἰς ἣν ὁ Γεράρδος ἦτο συνηθισμένος.

— Εἰς μάτην ἐπιχειρεῖς νὰ μ' ἐρωτήσῃς, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ σοῦ ἀπαντήσω οὔτε δυσπιστία ὑπάρχει εἰς τὸ μέσον, οὔτε ψυχρότης; ὑπάρχει μόνον ἄγνοια. Ἐπιχειρῶ εἰς τὰ τυφλὰ κάττι, τοῦ ὁποίου δὲν προβλέπω τὴν ἔκβασιν, συναισθάνομαι μόνον ὅτι ὀφείλω νὰ τὸ πράξω μὴ ζήτησι περιπλέον. Ἀγάπα με τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ πᾶσχω ἠναγκασμένος ὢν ν' ἀποκρύψω μυστικὰ ἀπὸ σοῦ.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω εἰς ταιαύτην ἀμηχανίαν; δὲν θ' ἀναχωρήσῃς μόνος!

— Μόνος ἀπεναντίας; ὀφείλεις μάλιστα νὰ προσπαθήσῃς νὰ μὲ λησμονήσῃς μετ' ὀλίγον.

Καὶ ἐπιώπησαν ἀμφότεροι μετὰ τὴν ἀλλόκοτον ταύτην συνδιάλεξιν. Οἱ ἵπποι ἀκμαῖοι καὶ ὑπὸ στιβαρᾶς χειρὸς διοικουμένοι διήνησαν τὴν ἀπόστασιν τῶν ὀκτῶ λευγῶν ἀπὸ Παρισίων μέχρι Βονδὺ εἰς ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ὥρων καὶ ἐπήρηχτο ἤδη ἡ ἐσπέρα ὅτε ἡ ἀμαξά ἀφίκετο ἀντικρὺ τοῦ σταθμοῦ.

Ἐκεῖ ὁ Γεράρδος ἐπέμεινε καὶ αὐθις νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ἰασπίνον ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοῦ φανῇ ὡπωςδήποτε χρήσιμος.

— Ὅχι, μὴ μοῦ εἶπῃς τίποτε πλέον, σὲ καθικετεύω, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος μετὰ φωνῆς συγκεκριμένης. Ἐδῶ θ' ἀλλάξω ἵππους καὶ θὰ ἐξακολουθήσω μέχρι τοῦ Μῶ; σὺ δὲ θὰ παραλάβῃς ἄλλους ὅπως ἐπιστρέψῃς εἰς Παρισίους, ἐπειδὴ οἱ ἰδικοί μου θὰ ἦνε πολὺ κεκμηκότες. Ἀγαπητέ μου Γεράρδε, προσέθηκε μειδιῶν, ὑπάκουσε εἰς τὸν διδάσκαλόν σου. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν σὲ διατάττει νὰ πράξῃς κάττι, ἀφότου ὑπάρχεις εἰς τὸν κόσμον!

— Ὑπακούω, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

Καὶ ἀμφότεροι εἰσῆλθον εἰς τὸν σταθμὸν ὅπου ἐζήτησαν ἵππους.

— Δύο μόνον μοῦ μένουν, εἶπεν ὁ σταθμάρχης.

— Βλέπω τέσσαρας εἰς τὸν σταῦλον, παρετήρησεν ὁ Γεράρδος.

— Ναί, κύριέ μου; ἀλλ' οἱ δύο ἐκ τῶν τεσσάρων εἶνε μισθωμένοι διὰ μίαν ἀμαξάν, τῆς ὁποίας τὴν ἀφίξιν προανήγγειλε πρὸ ὀλίγου διερχόμενος ἔκτακτος ταχυδρόμος, ὅστις ἐστάθμευσεν ἐδῶ.

Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Ἰασπίνος συνεβουλεύθησαν ἀλλήλους δι' ἑνὸς βλέμματος.

— Θὰ λάβω ἐγὼ τοὺς δύο ἵππους, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, διότι ἐπείγομαι περισσώτερον.

— Καὶ ἐγὼ θὰ περιμείνω ἕως νὰ φέρουν ἵππους ἀκμαίους εἰς τοὺς σταύλους, ἢ ἕως ν' ἀναπαυθῶσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὰς ἔφεραν ἕως ἐδῶ, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

Ἐν τούτοις οἱ ἵπποκόμοι καὶ ὁ ἠνίοχος τοῦ Ἰασπίνου εἶχον ζευξεί τοὺς ἵπ-

πους. Ὁ ἐπίσκοπος ἐσφιγξέ φιλοστόργως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν μαθητὴν του, ὅστις μὲ ὕλας τὰς διαμαρτυρίας ἐτήρησε ποιάν τινὰ μνησικακίαν.

Ὁ Ἰασπίνος στωϊκὸς ἐπέσπευσε τὴν ἀναχώρησιν, παρεκίνησε τὸν ἠνίοχον καὶ ἡ ἀμαξά του ἐγένετο ἀφαντος μετὰ βροντῶδους κρότου. Ἦδη ἡ νύξ διέεχεν ὑγρὰν δρόσον, εἰς ἣν ἐβυθίζοντο οἱ πυκνοὶ κλωῆες τῶν δρυῶν καὶ εἰς τὸ κυκνοῦν στερέωμα ἀνέτελλεν ὁ πρῶτος ἀστὴρ. Ἡ ἀμαξά τοῦ Ἰασπίνου ἐβαιεν ἤδη πρὸ ἡμισείας μόλις ὥρας εἰς ὁδὸν στενήν, πετρώδη, ἔχουσιν ἐκατέρωθεν βαθεῖς αὐλακάς, ὅτε ἤκουσε πάταγον φοβερὸν μετὰ κραυγῶν καὶ κροταλισμὸν μᾶστιγος.

Ἀμαξά συρομένη, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, παραφερομένη, ὑπὸ δύο ἵππων ζωηρῶν ἐφάνη ἐρχομένη μετὰ τὴν ταχύτητα κερανοῦ εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Ὁ ἵπποκόμος τοῦ Ἰασπίνου ἠθέλησε νὰ στρέψῃ τοὺς ἵππους πρὸς δεξιάν, ἀλλ' εἰς τῶν τροχῶν ἐβυθίσθη εἰς μίαν αὐλακὰ τῆς ὁδοῦ ἐξ οὗ ἐχρονοτριβήσε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ ἐγκαίρως τὴν στροφὴν. Οἱ ἵπποι συνεκρούσθησαν; αἱ ἀμαξαι προσέκρουσαν πρὸς ἀλλήλας μετὰ πατάγου; ἠκούσθη τριγμὸς τῶν θραυσμένων ρυμῶν, ἀνεπήδησαν αἱ θραυσθεῖσαι ὕαλοι καὶ ἐπηκολούθησε φοικώδης θυρμὸς. Ἐκ τῶν δύο ἀμαξῶν ἡ μία βεθυθισμένη κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ τάφρον εἶχε θραυσθῆ εἰς μύρια τεμάχια, ἦτο δὲ αὕτη ἡ τοῦ Ἰασπίνου. Ἡ ἑτέρα κλίνουσα ἀπὸ τὸ ἐν πλευρὸν ἐσειετο ἀκόμη, ἀλλ' ἀβλαβής; οἱ ἵπποκόμοι ὕβριζον καὶ ἐβλασφήμουν; οἱ ἵπποι ἐχρεμέτιζον ἀλγεινῶς, ὁ Ἀμούρ ὑλάκει προσκαλῶν νὰ προσέλθωσι νὰ ἐξαγάγωσι τὸν Ἰασπίνον ἀπὸ τῆς φυλακῆς του. Ἐν γένει ἐπέκρατει θόρυβος καταχθόνιος, ὅστις ἔκαμνε νὰ τρέμωσι τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Ὁ Ἰασπίνος μωλωπισθεῖς, ἀλλὰ πλήρης γενναϊότητος, προσεκάλεσε εἰς βοήθειάν του. Αἱ φωναὶ τοῦ ἵπποκόμου καὶ τοῦ ἠνίοχου του κραυγαζόντων, ὅτι εἶχον φονεῦσαι τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα, ἐξεφόβισαν τὸν ἕτερον ταχυδρόμον καὶ ἕνα μεγαλόσωμον θεράποντα, οἵτινες προσεπάθουν νὰ ἐπανωρθώσωσι τὴν ἀμαξάν των, ἢς τὸ ἐλαττήριον εἶχε βλαβῆ. Ὁ Ἰασπίνος εὐσπλαγχνος ὡς καλὸς χριστιανὸς ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ μήπως ἔπαθόν τι δυσάρεστον οἱ ἐν τῇ ἀντιπάλῳ ἀμαξῇ εὐρισκόμενοι. Τὸν παρεκάλεσαν ὅμως νὰ μὴ πλησιάζῃ καὶ ν' ἀσχοληθῇ μόνον περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τότε λίαν ἐκπληκτος κατώρθωσε ν' ἀπικλλαγῇ ἀπὸ τὰ περίξ αὐτοῦ συντρίμματα. Ἡ ἑτέρα ἀμαξά εἶχεν ὀρθωθῆ ἤδη καὶ ὁ ἵπποκόμος ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐκκινήσῃ.

Ἀλλ' ὁ Ἰασπίνος ὠργισμένος ὠρμησεν ἔμπροσθεν τῶν ἵππων.

— Εἰξέυρετε, ἀχρεῖται, ἀνέκραξεν, ὅτι θὰ κάμω νὰ σᾶς κρεμάσω, διότι μοῦ συνετρίψατε τὴν ἀμαξάν καὶ οὔτε κἂν μὲ βοηθεῖτε νὰ ἐξέλθω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμηχανίαν; Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!

— Εἶνε δημόσιος ὑπηρεσία! ἀπήντη-
σεν ὁ ἵπποκόμος.

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐπράυναν τὸν Ἰασπί-
νον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀπεθάρρυναν.

— Πρὸηγεῖται ἡμῶν εἰς δημόσιος τα-
χυδρόμος καὶ μὰς περιμένουν, εἶπεν ὁ τα-
χυδρόμος, ἀφήσατέ μας νὰ περάσωμεν.

— Βλέπετε, ἐπανάλαβεν ὁ Ἰασπίνος,
ὅτι μοῦ συνετρίψατε τὴν ἀμαξὴν καὶ ὅτι
μοῦ ἐφονεύσατε ἢ μοῦ ἐπληγώσατε τοὺς
ἵππους μου, δὲν δύναμαι δὲ νὰ μείνω μόν-
ος εἰς τὸν δρόμον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δά-
σους· φέρετέ με τοῦλάχιστον ὀπίσω εἰς
τὸν σταθμὸν νὰ εὔρω νέαν ἀμαξάν· ὑπο-
θέτω ὅτι ἔσ' ὁ κύριος τῆς ἀμάξης σας, ὅστις
ἐπιμένει νὰ μὴ φαίνεται, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇ
μίαν θέσιν πλησίον του· εἶνε τὸ ὀλιγώτε-
ρον ἀφ' ὅσα ὀφείλει νὰ πράξῃ πρὸς χά-
ριν μου.

Ὁ ἵπποκόμος δεικνύων μυστηριωδῶς
τὴν ἀμαξάν :

— Παρατηρήσατε, εἶπε, σεβασμιώ-
τατε.

Ἡ ἀμαξά ἦτο κεκλεισμένη καὶ ἡσφα-
λισμένη διὰ μοχλῶν ὡς κιβώτιον.

— Αὐτὸ εἶνε παράδοξον, ἐσυλλογίσθη
ὁ Ἰασπίνος. Κάποιος πολιτικὸς κατάδι-
κος θὰ εἶνε μέσα. Ἄλλὰ δὲν δύνασθε νὰ
μοῦ ἀρνηθῆτε, προσέθηκε, νὰ μὲ ἐπανα-
φέρετε εἰς τὸν σταθμὸν. Θὰ ἐπιστρέψω
μὲ τὴν ἀμαξάν σας, ἀφοῦ μ' ἐστερήσατε
τῆς ἰδικῆς μου. Ὑπάρχει θέσις ἀρκετὴ
πλησίον τοῦ ἡνιόχου· ἀναβαίνα εἰς αὐ-
τὴν καὶ ἀναχωρήσατε ὅποταν θέλετε.

Ὁ ἵπποκόμος μὴ τολμῶν ν' ἀρνηθῇ
τόσον ἀσήμαντον ἐκδούλευσιν εἰς ἓνα ἐ-
πίσκοπον ἐβοήθησε τὸν Ἰασπίνον νὰ κα-
θήσῃ εἰς τὴν κοινὴν θέσιν τοῦ ἡνιόχου.
Ὁ μεγαλόσωμος θεράπων, ὅστις παρεχώ-
ρησε αὐτῷ τὴν θέσιν ταύτην, κατέφυγεν
εἰς τὸ ὀπίσθεν μέρος. Ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ
ἐνεθάρρυνε τὸν ἵπποκόμον καὶ τὸν ἡνιό-
χόν του, τοὺς ἀφῆσε νὰ συλλέξωσι τοὺς
ἵππους καὶ τὰ συντρίμματα ἐκ τοῦ πε-
δίου τῆς μάχης. Εἶτα χωλαίνοντες κατ'
ἀρχάς, ἀλλ' ἰαθέντες εὐθὺς διὰ σφοδρῶν
μαστιγώσεων, οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης ἤρχι-
σαν τρέχοντας πρὸς τὸ Βονδύ, ὁ Ἰασπίνος
δὲ ψάλλον τὸς ὄμους καὶ τὰ γόνατα ἐν
ἀνέσει ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν ἐνδε-
χομένων δυσαρέστων συνεπειῶν τοῦ ἐμπο-
δίου ἐκείνου, παρὰ δὲ τὴν στενοχωρίαν
καὶ τοὺς μώλωπας του, ἠγχαρίσται τὴν
τύχην του, διότι δὲν συνετρίβει καὶ αὐ-
τὸς μετὰ τῆς ἀμάξης καὶ ἐμελλε νὰ φθάσῃ
μετ' ὀλίγον εἰς Βονδύ ὅπου θὰ εὔρισκε θε-
ραπείαν τῶν δεινῶν του.

Ὁ ἀτυχῆς Ἰασπίνος οὐδαμῶς ὑπώ-
πτειε τί ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὸ τόσον
ποθητὸν Βονδύ!

ΕΓ'

Ο ΛΟΥΒΟΑ ΔΕΝ ΕΥΡΙΣΚΕΙ Ο,ΤΙ ΑΝΑ-
ΜΕΝΕΙ, ΚΑΙ Ο ΔΕΒΩΤ ΛΑΜΒΑΝΕΙ, ΟΤΙ
ΔΕΝ ΑΝΑΜΕΝΕΙ.

Ὁ τόσον ἐπείγόμενος ταχυδρόμος, ὅ-
στις προηγεῖτο τῆς ἀμάξης, ἦτο ὁ Δεβῶτ,
ὅστις ἐν τῇ χαρᾷ αὐτοῦ, τοῦ ν' ἀναγγεί-

λῆ τὴν καλὴν εἶδησιν εἰς τὸν Λουβοά,
εἶχεν ἀναχωρήσει δύο σταθμοὺς πρὸ τοῦ
Βονδύ, ὅπως λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑ-
πουργοῦ καὶ ἐπωφεληθῇ τῆς πρώτης αὐ-
τομάτου προθυμίας, ἣν οἱ πολιτικοὶ ἄν-
δρες δεικνύουσιν εἰς παρομοίαν περιστά-
σιν. Ὁ Δεβῶτ ἐγίνωσκε πόσον διαρκεῖ ἡ εὐ-
γνωμοσύνη· ἐγίνωσκεν, ὅτι ἡ διάρκειά της
ἦτο ἀστραπιαία καὶ ἐπεχειρεῖ νὰ κατα-
στήσῃ θετικώτερα τὰ ἀποτελέσματα τῆς.

Ἐκλείσει λοιπὸν ἐπιμελῶς τὴν ἀμαξάν,
ὡς εἶδομεν, ὀδηγομένην παρ' ἐνὸς ἵππο-
κόμου καὶ ἐνὸς ἰδικοῦ του θεράποντος·
ἐπέβη τῶν ἀρίστων ἵππων ἀνὰ πάντα
σταθμὸν, καὶ ἤδη παρὰ τὸ σκότος ἔβλεπε
μακρόθεν τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Γερμα-
νοῦ, ὅτε συνήντησε δύο ἱππεῖς, οἵτινες
πλησιάζαντες ἐφράζαν αὐτῷ τὴν ὁδόν.

Οἱ δύο ἄνδρες μετημφιεσμένοι ὡς ἐμ-
ποροὶ ταξειδεύοντες, ἦσαν ὁ Λουβοά καὶ
ὁ ἰατρὸς αὐτοῦ Σερῶν. Ὁ Λουβοά εἶδο-
ποιηθείς, ὅτι ἐμελλε νὰ φθάσῃ τὴν ἐσπέ-
ραν ἡ ἀμαξά, ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν
νὰ εἰσέλθῃ εἰς Παρισίους, καὶ νὰ ὑποδεί-
ξῃ ἄλλην διεύθυνσιν.

Ὁ Λουβοά ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς ἀνα-
γνωρίσας τὸν Δεβῶτ. Οὗτος ἀσθμαίνων
πράγματι, προσεποιήθη ἔτι μᾶλλον ὑπερ-
βολικὴν κόπωσην καὶ ἄσθμα. Ὁ ὑπουργὸς
ἐθώπευσεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐνεκαρδίωεν ὡς
ν' ἀπετείνετο πρὸς τὸν υἱὸν του.

— Καὶ ἡ ἀμαξά; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

— Προηγοῦμαι μίαν ὥραν περίπου αὐ-
τῆς, Ἐξοχώτατε.

— Καὶ . . . τὸ ἄτομον;

— Εἶνε φρόνιμος . . . διαυγέστατος
τὴν διάνοιαν.

— Ἀλήθεια;

— Ὁμίλουν μετ' αὐτοῦ πρὸ δύο ὤ-
ρων, Ἐξοχώτατε, καὶ σὰς βεβαιῶ, ὅτι
παρεπονεῖτο πολὺ λογικὰ διὰ τὴν ταχύ-
τητα, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἔφερα.

— Ἦτο ὑπερβολικὴ ἡ ταχύτης, εἶπεν
ὁ Σερῶν μὲ τόνον δογματικόν.

— Ἐνόμιζα, ὅτι ἐξυπηρετῶ τὴν Αὐ-
τοῦ Ἐξοχότητα σπεύδων, ἀπήντησεν ὁ
Δεβῶτ.

— Ναί, ναί, καὶ μὲ ὑπηρετήσας ὅπως
ἤθελον, θὰ ἴδης δὲ ἂν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ ν'
ἀνταμειβῶ. Ἄλλ' ἄς μὴ μένωμεν εἰς τὸ
μέσον τῆς ὁδοῦ τοιοῦτοτρόπως· ἤδη ὅλοι
οἱ ἀνόητοι, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ πέριξ,
ἐξῆλθον εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ παρατη-
ρήσουν. Ἄς προχωρήσωμεν ἄς ὑπάγωμεν
μέχρι τοῦ σταθμοῦ, θὰ διατάξω τὴν ἀ-
μαξάν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ πλάγιον δρόμον, θὰ
ὀδηγήσω τὸν ἀνθρωπὸν μας εἰς Μεδῶν,
εἰς τὴν κατοικίαν μου· συμφωνεῖς, Σερῶν;
Ἐκεῖ θὰ τὸν ἔχωμεν εἰς τὴν διάθεσίν
μας· ἐκεῖ θὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι κανεὶς
δὲν θὰ μὰς τὸν ἀπαγάγῃ.

*Ἐπεσοὶ συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γιάλτα.

— Τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποῖον ἡ κυρία κό-
μησσα περιμένει, ἦλθε, ἀπεκρίθη ἄνευ ἐν-
δοιασμοῦ.

— Καὶ ποῦ τὸ ὠδήγησας;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Ὁ κύριος Βιλλαγῶς δὲν ἦλθεν;

— Ὅχι. Ἐφεραν ὅμως ἐκ μέρους του
ἓνα κιβωτίδιον. Ἡ κυρία κόμησσα θὰ τὸ
εὔρῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της ἐπάνω εἰς τὸ
τραπέζι.

— Καλά. Ἄφησέ μας.

Ἡ Ἰουστίνη ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ Μάξιμος ἔμενεν ἀκίνητος, βωδός.
Οἱ ὀφθαλμοὶ του προσεπάθουν ν' ἀναγνώ-
σωσιν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Γιάλτα,
τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ.

Ἡ κόμησσα ἔσπευσε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ
τῆς δυσχερείας ταύτης.

— Ἡ κόρη αὐτῆ μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι
ἡ δεσποινὶς Δορζέρ μὲ περιμένει· θέλετε
νὰ τὴν ἴδῃτε;

— Ἄλλὰ, ἐπιθύρῃσεν ὁ ἐξάδελφος, δὲν
ἔξεύρω ἄν...

— Ναί. Καλλίτερα νὰ ἦσθε καὶ σεῖς
μαζύ μας. Ἐλθετε.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι θέλετε.
Μόνον...

— Τί λοιπόν;

— Ἡ μελαγχροινὴ... ἡ συνένοχος τῶν
κλεπτῶν... αὐτὴ ποῦ τὴν ὀνομάζετε Ἰου-
στίνην...

— Εἶνε ἡ θαλαμηπόλος μου, ἀπεκρίθη
ψυχρῶς ἡ κόμησσα. Ἐλθετε λοιπόν, αἱ
στιγμαὶ εἶνε πολύτιμοι.

Καὶ ἔτσι τέρμα εἰς τὰς ἐξηγήσεις
ἠγέρθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θερμοκηπίου.
Ὁ Μάξιμος τὴν ἠκολούθησε χωρὶς λέξιν
νὰ εἶπῃ. Εὔρισκετο εἰς ἀνέκφραστον τα-
ραχήν.

— Ἡ θαλαμηπόλος της, ἐσκέπτετο.
Ἡ ἀγρεία αὐτῆ μοῦ ἔκλεψε τὸ βραχιόλι
μου εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της. . . καὶ ὁ
κηπουρός. . . καὶ ὁ ὀπλοδιδάσκαλος. Καὶ
μοῦ εἶπεν, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι ἔλα-
βον μέρος εἰς τὴν κλοπὴν τοῦ κιβωτιδίου.
Δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ πιστεύσω, ὅτι
αὐτὴ τοὺς ἔδωκε καὶ τὴν διαταγὴν νὰ
τὸ κλέψουν.

Ἡ κυρία Γιάλτα οὐδ' ἐφαίνετο ἂν ἀ-
νησυχούσα διὰ τὰς σκέψεις του. Ἐβάδιζε
ταχέως ὑψητενῆς καὶ ἤρεμος.

Ἐφθασε, διὰ διαδρόμων καὶ κλιμάκων,
χωρὶς νὰ συναντήσῃ τινά, εἰς τὸν κοιτῶ-
να ὅπου τὴν προτεραιάν ὁ Μάξιμος εὔρε
τὴν κόμησσαν κατακεκλιμένην.

— Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ εἶν' ἐκεῖ, εἶπε
δεικνύουσα αὐτῷ τὴν θύραν τοῦ δωμα-
τίου της.

Δὲν νομίζετε καλὸν νὰ τὴν ἴδῃτε

Εἰς τὸ πρῶτον:

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Δραματικώτατον διήγημα

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΡΤ

σείς πρώτος μόνος διὰ νὰ τὴν παρασκευάσετε νὰ μὲ ἀκούσῃ ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, διότι ὑποθέτει, ὅτι ἔλαβα μέρος κατὰ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ, καὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ μὲ ἀκούσῃ. Μόνον εἰς σὰς ἔχει ἐμπιστοσύνην πλέον.

— Ἐχετε δίκαιον. Θὰ εἰσέλθωμεν μαζύ.

Ἡ κόμησσα ὠμίλει ἔτι, ὅτε τὰ βλέμματά της ἔπεσαν ἐπὶ τινος ἀντικειμένου τοποθετημένου ἐπὶ στοργγύλης τραπέζης ἐκ Σινικῆς ρητίνης.

Ἦτο κιβωτίδιον ἰδιοτρόπου σχήματος ἀνοικτοῦ πρὸς τ' ἄνω καὶ κλειομένου διὰ πώματος.

— Αὐτὸ βεβαίως σὰς στέλλει ὁ ἰατρὸς Βιλλαγῶς, ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος μειδιῶν βεβιασμένως.

Ἡ κυρία Γιάλτα ἐπλησίασε ζωηρῶς πρὸς τὴν τράπεζαν, ἤνοιξε τὸ παράδοξον τοῦτο κιβωτίδιον, καὶ ἐξέβαλλε δέσμη ἀθανάτων.

— Περιέργως φιλοφρόνησις, ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος.

Ἡ κόμησσα δὲν ἀπεκρίθη ἀφῆκε νὰ πέσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν της τὰ θλιβερὰ ἀνήθη καὶ τὴν εἶδεν ὠχρῶσαν.

— Τὸ ἐπερίμενα, ἐψέλλισεν.

— Μὰ τί τρέχει; Τί ζητεῖ ὁ Βιλλαγῶς μὲ αὐτὸ τὸ γελοῖον δῶρόν του;

— Ἡ ἀνθοδέσμη αὕτη εἶνε γιὰ μὲ. Μὲ τὴν στέλλει ὁ Βιλλαγῶς, διὰ νὰ μοῦ γνωστοποιήσῃ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην μου.

— Τὴν εἰς θάνατον καταδίκην σας!

— Ναί, κατεδικάσθη.

— Κατεδικάσθητε! ἀπὸ τὸν ἄθλιον αὐτὸν Βιλλαγῶς!

— Ἀπὸ τοὺς μηδενιστάς, τῶν ὁποίων εἶνε ἀρχηγός!

— Τοὺς μηδενιστάς! . . . Ἄλλὰ μὲ τί δικαίωμα αὐτοὶ οἱ λησταί. . .

— Μὲ κατηγοροῦν ὅτι τοὺς ἐπρόδωσα.

— Σεῖς!

— Εἶμαι σύμμαχος τῶν καὶ δικαίως τιμωροῦμαι.

Ὁ Μάξιμος ἦτο ἔτοιμος νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ἡ γραῖα ὑπηρέτρια εἰσηλθεν ἀποτόμως καὶ ἔβη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κυρίαν της, ὁμιλήσασα αὕτη γλώσσαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ δὲν ἠννόησεν.

Ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἐξῆλθεν ἐπὶ τῇ διαταγῇ τῆς κομήσσης, ἡ ὁποία, στραφεῖσα πρὸς τὸν Μάξιμον, τῷ εἶπεν:

— Μὴ μὴν ζητῆτε ἐξηγήσεις. Ἡ συνδιάλεξις, τὴν ὁποίαν θ' ἀκούσετε, θὰ σὰς τὰ γνωστοποιήσῃ ὅλα. Εἰσέλθετε εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου μὲ περιμένει ἡ δεσποινὶς Δορζέρ, καὶ παρακαλέσατέ την ν' ἀκούσῃ μαζύ σας. Μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ ἔχῃ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἀθῶος.

— Ποῖον λοιπὸν θὰ δεχθῆτε;

— Θὰ τὸν ἰδῆτε. . . Ὅυτε λέξιν περὶ σσώτερον. . . δὲν πρέπει νὰ μὰς ἰδοῦν μαζύ. Εἰσέλθετε, σὰς λέγω.

— Ὅρκισθητέ μου ὅτι δὲν διατρέχετε κίνδυνον.

— Οὐδένα, κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ἰσχύετε νὰ μὴ κλείσετε τὴν θύραν καὶ ἄμα κρυβῆτε πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα δὲν θὰ χάσετε οὔτε λέξιν.

— Καὶ ἂν ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν σας, θὰ εἶμαι ἐκεῖ, ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος.

Τέλος, μετὰ πολλοὺς δισταγμούς, ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν κόμησσαν. Ἰσως δὲ καὶ ἔμενε ἐκεῖ νὰ τὴν βοηθήσῃ ἂν ἦτο ὀλιγώτερον θορυβημένος.

Ἄλλ' εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὅποτε ἐνεργεῖ τις κατὰ τὴν ἔμπνευσιν τῆς στιγμῆς.

Ἦσθάνετο ὅτι ἡγάπα μῶλα ταῦτα τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἡ ὁποία ἡγείρετο ἐναντίον τῶν μηδενιστῶν, ἀφοῦ συνειργάζετο τέως αὐτοῖς, ἀφοῦ αἱ ἡμικρυπτηρεῖσις τῆς κομήσσης τὸν εἶχον ρίψει εἰς μεγάλην περιπλοκὴν, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ σαφέστερον τὰ πράγματα. Ἡ συνδιάλεξις εἰς τὴν ὁποίαν τὸν προσεχάλεϊ νὰ παραστῇ ἡ κόμησσα θὰ τὸν ἐπληροφόρει βεβαίως περὶ ὧν ἠγνόει, καὶ ἂν καὶ δὲν ἐπεθύμει ν' ἀκούῃ ὀπισθεν τῶν θυρῶν, ἐν τούτοις εἰσῆλθεν.

Μόλις ἐπιπτε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ ὁ κύριος Βιλλαγῶς ἐνεφανίσθη.

Ὁ δόκτωρ οὗτος τῆς ἰατρικῆς καὶ τῶν συνωμοσιῶν εἶχεν ἐπιβλητικὴν τὴν φυσιογνωμίαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον.

Ἐβη βραδέως πρὸς αὐτήν καὶ ἡ κόμησσα τὸν ὑπεδέχθη ψυχρῶς.

— Μοῦ ἐδηλώσατε τὴν καταδίκην μου, εἶπε χωρὶς ἡ φωνὴ της νὰ τρέμῃ. Τί μὲ θέλετε;

— Νὰ σὰς ἀνακρίνω, ἀπεκρίθη ὁ Βιλλαγῶς.

— Πρὸς τί νὰ μὲ ἀνακρίνετε, ἀφοῦ κατεδικάσθη ἤδη;

— Ἐχετε συνενόχους καὶ θέλω νὰ τοὺς μάθω.

— Μήπως ἐγὼ γνωρίζω τοὺς ἰδικούς σας;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω συνενόχους. Ἐχω φίλους, στρατιῶτας, οἱ ὅποιοι μάχονται ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου δι' ἄγιον σκοπὸν. Μὰς ἐπρόδωσατε καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ προδόται.

— Ὅταν μάθω διατί κατηγοροῦμαι, τότε θὰ ἴδω ἂν μὲ συμφέρει ν' ἀπαντήσω.

— Κατηγορεῖσθε ὅτι διεκινδυνεύσατε διὰ τῆς ἀφροσύνης σας τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων σας.

— Ἡ ἀβάσιμος αὕτη ἀπάντησις δὲν μὲ ἀρκεῖ.

— Ἐστῶ. Ἐν ὀνόματι τοῦ Κεντρικοῦ Κομιτάτου σὰς εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ ἐνασχοληθῆτε περὶ τοῦ Γάλλου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐθεώρου ἐνοχον τῆς κλοπῆς τῆς διαπραχθείσης εἰς τοῦ τραπεζίτου Δορζέρ. Σεῖς δὲν ἐλάθετε ὑπ' ὄψει τὴν διαταγὴν αὐτήν.

Καὶ ὅχι μόνον ἐπεφορτίσατε ἕτερον Γάλλον νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἀλλὰ ἐκ φόβου μήπως δὲν ἐπιτύχῃ, ἐθέσατε καὶ ἀνθρώπους σας εἰς ἐνέργειαν, κατωτέρους, τοὺς ὁποίους ἔχομεν μυήσει

εἰς ὅλα τὰ μυστικά μας καὶ οἱ ὅποιοι τόσον καρὸν εἰργάζοντο διὰ σὰς. Ὁ διδάσκαλός σας τῆς ὀπλασκίας Καρδίκης καὶ ἡ θαλαμηπόλος σας Ἰουστίνη ἐνήργησαν ὥστε ν' ἀπελευθερωθῇ ἓνας ξένος, ὁ ὁποῖος διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του θὰ κατηγορήσῃ τοὺς ἀληθεῖς ἐνόχους.

— Δὲν τοὺς γνωρίζετε.

— Ἰσως δὲν τοὺς ἔμαθεν ἀκόμη. Θὰ τοὺς ἐμάνθανεν ὅμως ἂν σὰς ἄφηνα νὰ ζήσετε. Ὅρκισθητέ νὰ τοῦ ἀποδώσετε ὅ,τι ἔχασε καὶ δὲν ἔχετε νὰ τὸ κατωρθώσετε χωρὶς νὰ μὰς καταγγεῖλετε.

— Θέλετε νὰ πῆτε χωρὶς νὰ καταγγεῖλω τὸν ἑαυτὸν μου.

Ἐμαντεύσατε. Σκέπτομαι νὰ διηγηθῶ εἰς τὸν κύριον Δορζέρ καὶ εἰς τὴν κόρην του τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς κλοπῆς. Θὰ τοῦ εἰπῶ ὑπὸ τινὸς καὶ πρὸς τινὰ σκοπὸν ἐγένετο.

Καὶ θὰ μὲ πιστεύσῃ, διότι ἔχω ἀπόδειξιν ἀναμφισβήτητον. Προσθέτω δὲ ὡς ἐκ περισσοῦ ὅτι μόνον τὸν ἑαυτὸν μου θὰ καταγγεῖλω.

— Δὲν σὰς πιστεύω πλέον, ἀλλὰ εἶπέτε μου, σὰς παρακαλῶ, διατί μὰς πολεμεῖτε τόρα, ἀφοῦ πρότερον μὰς ὑπηρετήσατε;

— Διότι δὲν ἔχω πλέον τι κοινὸν μὲ τοὺς δολοφόνους, οἱ ὅποιοι ἐτίναξαν εἰς τὸν ἀέρα τὰ ἀνάκτορα, εἶπεν ἡ κόμησσα, παρατηροῦσα ζωηρῶς τὸν Βιλλαγῶς.

— Ἰδοῦ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμενα, εἶπεν ὁ ἰατρὸς ὑψῶν τοὺς ὤμους, ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ πλέον. Ὅταν ὠρκίσθητε νὰ πολεμήσετε μαζύ μας τὴν τυραννίαν, δὲν ἠγνοεῖτε ὅτι εἶχαμεν ἀποφασίσει νὰ μεταχειρισθῶμεν πῦρ καὶ σίδηρον διὰ νὰ τὴν καταστρέψωμεν.

— Ὑπέθετα ἐπανάστασιν κατὰ τῆς Ρωσικῆς κυβερνήσεως, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ἡ κόμησσα. Δὲν ἐπρόβλεπα ὅτι θὰ φθάσετε μέχρι καὶ δολοφονίας ἀνδρείων στρατιωτῶν διὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸν Τσάρον.

Ἐγνωρίζα ὅτι μεταξὺ σας ὑπῆρχον δολοφόνους, ἀλλ' ἐνόμιζα ὅτι τὰ μεμονωμένα αὐτὰ ἐγκλήματα δὲν ἦσαν τὸ ἀποτέλεσμα ὀρισμένου συστήματος ὑπέθετα ὅτι οἱ δράσται εἶχον διαπράξει αὐτὰ ἐξ ἀπελπισίας.

Ἡ ἐκ Πετροπόλεως σημερινὴ εἰδησις μ' ἔκαμε νὰ ἴδω σαφέστερον. Δύνασθε νὰ μὲ φονεύσετε, δὲν θὰ μὲ βιάσετε ὅμως νὰ μείνω μαζύ σας.

— Ὅστε ἀπεφασίσατε δι' ἓνα Γάλλον τὸν ὁποῖον μὴν γνωρίζετε. Ἄλλ' ἂν ἦτο ἐραστὴς σας θὰ ἦτο περίστασις ἐλαφρυντικὴ. Δὲν εἶνε ὅμως μὰς προδίδετε διὰ νὰ ἐπανορθώσετε ἓν ἀδίκημα. Θὰ τοὺς πληρώσετε ὅμως ἀκριβὰ αὐτοὺς τοὺς ἱποτισμούς σας.

Ἄλλὰ, τὸ σωστὸν εἶνε νὰ φθάσετε μέχρι τέλους, νὰ τεθῆτε ὑπὸ τὴν Ρωσικὴν ὑπηρεσίαν καὶ νὰ μὰς προδώσετε ὅλους. . .

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ἡ κόμησσα ὑπερηφάνως. Δὲν φειδομαι τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ σὰς ἀπαγορεύω νὰ μὲ ὑβρίζετε.

Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα. Τὸ παρελθόν

μου όμιλεῖ εύκρινως δι' ἐμέ. Εἶμαι κόρη ἀνθρώπου ἀποθανόντος ἐν Σιθρία, ὅπου τὸν ἔστειλαν οἱ Ρῶσοι τιμωροῦντες αὐτόν, διότι ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Πολωνίας. Διὰ νὰ ἐλευθερώσω τὴν πατρίδα μου συνεδέθη μαζύ σας καὶ οἱ λοιποὶ, τοὺς ὁποίους παρέσυρα μαζύ μου, διὰ τὸ ὅποιον ἐρυθριῶ τώρα, δὲν εἶχον ἄλλον σκοπὸν.

Ὁ Καρδίκης ὑπηρετήσεν τὴν πατρίδα του, καὶ ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς μου τοῦτο ὑπέθετεν ὅτι πράττει ἔτι. Ἡ Ἰουστίνη εἶνε Παρισινή, ἀλλ' ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς εἶνε Πολωνοί.

Ὁ Γῶγος, τὸ ἀνδρεῖον παιδίον; τὸ ὅποιον χάριν ἐμοῦ διεκινδύνευσε τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὴν ζωὴν του, εἶνε ὁ ἐγγονὸς Γάλλου, ἀποθανόντος εἰς τὰς τάξεις τοῦ Πολωνικοῦ στρατοῦ, ἡ δὲ σύζυγός του ἦτο Πολωνίς, ἡ κόμησσα Βιελίνσκα. Ἡ γυνὴ αὕτη τὰ πάντα ἐθυσίασε χάριν τῆς πατρίδος τῆς καὶ τάξιν καὶ ὄνομα καὶ περιουσίαν καὶ πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀρκεῖται εἰς τὸ ταπεινὸν ἐπάγγελμα τῆς θυρωροῦ, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσε ποτὲ ἐργαζομένη ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος τῆς.

Νομίζετε ὅτι ἡ εὐγενὴς αὕτη γυνὴ θὰ συναίνεσθαι νὰ ὑπηρετῇ μακρότερον ἀνάνδρους δολοφόνους.

— Καὶ ὅμως ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἐγγονὸν τῆς νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ κλέψωσιν, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός.

— Δι' ἐμέ μόνον κατεπίσθη εἰς τοῦτο, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐσώζαμεν τόσους συμπατριώτας μας. Ἐθεώρουν ὡς καθήκον μου τὴν πράξιν αὐτὴν καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς ὑπεθυμίσω τί μοῦ ἐκόστισεν.

— Ναί, γνωρίζω ὅτι ἐφάνητε ἥρωική, καὶ ἀπορῶ διατί νὰ θελήσετε νὰ φύγετε ἀπὸ πλησίον μας.

Ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ συμβάντος, τὸ ὅποιον παρ' ὀλίγον νὰ σὰς θανατώσῃ ἐκάματε θαύματα. Τὸ χέρι, τὸ ὅποιον ἀφῆρπασεν εἰς τὴν Μόργην ὁ Καρδίκης, τὸ βραχιόλι ἡ Ἰουστίνη, ὅλ' αὐτὰ σεῖς τὰ διευθύνετε. Οὐδὲν ἔχνος ἔμενε πλέον τοῦ συμβάντος ἐκείνου.

Ὅτε ἔξωφρα φέρετε πάλιν εἰς τὴν μέσσην τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ὑπόθεσιν. Λυπεῖσθε διὰ τοὺς ἀτυχεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ σὰς συγκινήσωσι καὶ μῶλας τὰς αὐστηρὰς ὁδηγίας μου κηρύττετε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν φίλων σας, θέλετε νὰ καταστρέψετε ὅ,τι εἶχατε οἰκοδομήσει, καὶ θέτετε εἰς ἐνέργειαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σας δι' ἀσυλλόγιστον ἐπιχειρήσιν, ἡ ὅποια τέλος ἐπέτυχε.

Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσητε τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης μεταλλαγῆς σας;

— Τὴν αἰτίαν; Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐκτὸς τῆς ἐπιθυμίας νὰ σώσω ἓνα ἀθῶον. Καὶ σεῖς μοῦ ἐγεννήσατε αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν, ὅταν μοῦ ἐφέρατε ἐδῶ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ σκοπὸς μου, εἶπεν ὁ Βιλλαγῶς εἰρωνευόμενος.

— Καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ ὑπεθέταμεν, ὅτι

ἂν τὸν ἐφέρατε ἐδῶ ἦτο πιθανὸν νὰ γίνωμεν κάτοχοι τοῦ βραχιολίου, διότι μὰς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Γῶγος, ὅτι τὸ ἔφερε πάντοτε μαζύ του. Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἀπέτυχεν, ἀλλ' ἔμαθα ἐκ στόματος τοῦ κυρίου Μαξιμου Δορζέρ, ὅτι κατηγορεῖτο ὁ κύριος Καρνοέλ, ὅτι ἐκλεψε ποσὸν τι χρηματικὸν καὶ τὸ κυβωτιδίον τοῦ κυρίου Βορισῶφ.

Τότε ὠκίσθη νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἀδίκημα, τὸ ὅποιον ἀκουσίως μου ἐπροξένησα εἰς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ τὴν μνηστήν του.

— Πολὺ καλὰ. Ὁμολογεῖτε, ὅτι μὰς ἐξέθεσατε ὅλους διὰ τῶν αἰσθηματικῶν ἰδιοτροπιῶν σας. Εἶνε κρῖμα ἀσυγχώρητον καὶ ὅμως ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σὰς συγχωρήσω ὑπὸ δύο ὅρους.

— Μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ μοῦ τοὺς εἰπῆτε. Δὲν θὰ τοὺς ὑποστῶ.

— Ὁ πρῶτος, ἐπανελάβην ἀτάραχος ὁ ἱατρός, εἶνε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθετε ποτέ. Ἡ θέσις σας δὲν εἶνε ἐδῶ, θὰ μὰς ὑπηρετήσετε καλλίτερον εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ τὴν Γερμανίαν.

— Ἐγὼ νὰ σὰς ὑπηρετήσω; Δὲν θὰ σὰς προδώσω, ἀλλὰ σὰς ἀπαρνούμαι.

— Θὰ σὰς βιάσωμεν νὰ μείνετε μαζύ μας.

Ὁ δεῦτερος ὅρος. Ἐπειδὴ ὁ προστατευόμενός σας Καρνοέλ εἶν' ἐδῶ, διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐδῶ τὸν ἔφεραν ὁ Καρδίκης καὶ ἡ Ἰουστίνη, θὰ μὰς τὸν παραδώσετε τώρα ἀμέσως διὰ νὰ λησμονήσῃ τὸ κομιτάτον τὰ λάθη σας.

— Νὰ σὰς παραδώσω τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος, διὰ νὰ τὸν δολοφονήσετε βέβαια;

— Καὶ ἐκεῖνος εἶνε καταδικασμένος. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμετε δὲν θὰ διαφύγῃ τὴν τύχην του!

— Εἰς ἐμέ προτείνετε τοιαύτην ἀνανδρίαν, ὑπέθετα ὅτι μὲ γνωρίζετε καλλίτερον.

— Ὡστε ἀρνείσθε;

Ἡ κόμησσα δὲν ἔλαβε καὶ τὸν κόπον ν' ἀπαντήσῃ.

Ἐπλήξεν τὸ κομβίον τοῦ κώδωνος καὶ ἔδειξε διὰ χειρονομίας πρὸς τὸν αὐθάδη ἱατρὸν τὴν ἔξοδον.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε δι' ὕφους διακεκομμένου. Μὲ διώκετε. Δὲν θὰ ἐπανεέλθω καὶ οὐτε θὰ μὲ ἰδῆτε πλέον ποτέ, διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων θὰ ἦσθε νεκρά.

Ἀκούσατε μόνον. Ὅσοι σὰς ἐβοήθησαν θὰ τιμωρηθῶσιν ἀμειλίκτως.

Χαῖρε, κόμησσα! σὰς λυποῦμαι πολὺ, διότι εἴσθε πάρα πολὺ χρήσιμος διὰ τὸν σκοπὸν μας, καὶ θὰ ἀποθάνετε ὡς προδότις! σεῖς τὸ ἠεθέλησατε.

Μετὰ τὸν ἀπειλητικὸν τοῦτον χαιρετισμὸν ὁ Βιλλαγῶς ἐστράφη καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Καρδίκης εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ κώδωνος τὸν ἐπερίμενεν.

Ὁ Ρῶσος μηδενιστῆς καὶ ὁ Πολωνὸς ἀντήλλαξαν βλέμμα ἡκίστα φιλικὸν καὶ

ὁ πιστὸς θεράπων τῆς κομήσεως Γιάλτα ἠκολούθησε τὸν ἐχθρὸν διὰ νὰ προλάβῃ ἐπιθετικὴν ἐπιστροφήν.

Μόλις εἶχεν ἀπέλθει ὁ ἱατρός, καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Μαξιμος.

Ἡ κόμησσα ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, καὶ εἶδεν ὀπισθὲν τοῦ τὴν Ἀλίκην.

Ἡ δεσποινὴς Δορζέρ, ὡρὰ καὶ τρέμουσα δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἀλλ' ὁ Μαξιμος ἀνέκραξεν:

— Ὅλα τὰ ἤκούσαμεν.

— Ὡστε γνωρίζετε ὅτι θ' ἀποθάνω, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος.

— Ν' ἀποθάνετε! αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς θ' ἀποθάνῃ. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸν στείλω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον μ' ἓνα κτύπημα ξίφους.

— Ὁχι, δὲν θὰ διακινδυνεύσετε τὴν ζωὴν σας ἀπέναντι ἐνὸς δολοφόνου. Τί σημαίνει ὅτι ἀποθνήσκω, ἀφοῦ δὲν ἀμφιβάλλετε πλέον περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Οὔτε ἡ Ἀλίκη οὔτ' ἐγὼ ἀμφιβάλλομεν, καὶ πρέπει νὰ πεισθῇ καὶ ὁ θεὸς μου. Ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ φέρω τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ εἰς τὸ σπίτι μέσα ὁποῦθεν ἔφυγε πτωχὸς καὶ ὑπερήφανος. Θέλω νὰ εἰσέλθῃ μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά.

Εἶν' ἐδῶ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα, ἀλλὰ ζητῶ ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ τὸν παρουσιάσω εἰς τὸν κύριον Δορζέρ. Ἐγὼ πρέπει νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἀδίκημα, τὸ ὅποιον τοῦ ἔκαμα.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Μαξιμος μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ, δὲν ζεῦρω ἂν ὁ θεὸς μου συναίνεσθαι...

— Νὰ μὲ δεχθῇ; Ἐλπίζω θὰ τὸν προπαρασκευάσετε. Θὰ τοῦ πῆτε ἔτι ἐμάθατε. Δὲν ἔχω πλέον ν' ἀποκρύψω τίποτε. Ὅλιγον μὲ μέλλει ἂν μάθῃ ὁ κόσμος, ὅτι εἶχα συμμαχήσει μὲ κακούργους. Ἀδιαφορῶ διὰ τὴν ἐκδίκησιν των καὶ τόσον τοὺς περιφρονῶ, ὥστε θὰ παρακαλέσω τὸν κύριον Δορζέρ νὰ δημοσιεύσῃ παντοῦ τὴν ἱστορίαν μου καὶ τὴν ἰδικὴν των.

— Αὐτὸ εἶνε ἀφροσύνη, καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ κάμῃ τίποτε. Διατί νὰ ἐκτεθῆτε εἰς τρομεροὺς κινδύνους; Ἀρκεῖ ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ νὰ δικαιολογηθῇ. Καὶ θὰ δικαιολογηθῇ βεβαίως διὰ τῆς μαρτυρίας σας.

Τρέχω εἰς τοῦ θεοῦ μου νὰ τοῦ ἀναγγείλω τὴν ἐπίσκεψίν σας. Ὅλα ὅμως θὰ γίνονιν μεταξύ μας.

Ἡ κόμησσα ἤρωτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν δεσποινίδα Δορζέρ σιωπῶσαν, ἐνόσω ὁ ἐξάδελφός της τοσοῦτω θερμῶς ὑπερήσπιζε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἐνόμισε δὲ ὅτι διέκρινεν ἐπὶ τοῦ ὄχρου καὶ γλυκῆς προσώπου τῆς νεαρῆς κόρης τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὸν δισταγμὸν.

— Θὰ μὲ συγχωρήσετε, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι σὰς ἔκαμα τόσω νὰ ὑποφέρετε;

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀπεκρίνατο. Ἐκλαίεν.

— Ναί, ἐπανελάβην ἡ κυρία Γιάλτα,

ὕπνῳ σκληρῶ. Ἐπρεπε, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔμαθα ὅτι κατηγορεῖται ὁ μνηστήρ σας, νὰ ἔλθω νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς σας, εἰς τὸν πατέρα σας, ὅτι ἐγὼ ἤμην ἡ μόνη ἔνοχος. Ἡ σιωπὴ μου ἦτο ἐγκληματικὴ καὶ εἶμαι ἐτοίμη νὰ ἐξαγνίσω τὸ ἔγκλημα αὐτό.

Δὲν σας προσφέρω τὴν ζωὴν μου, διότι δὲν μοῦ ἀνήκει πλέον. Οἱ δολοφόνοι εἶν' ἔτοιμοι νὰ τὴν λάβωσι, ἀλλὰ δύναμαι ἂν θέλετε νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος σας.

Συναινῶ νὰ κηρύξω δημοσίᾳ ὅτι ἤμην ἡ συνένοχος τῶν ἀθλιῶν αὐτῶν, καὶ ὅτι διὰ νὰ τοὺς ὑπηρετήσω διέπραξα ἄτιμον πρᾶξιν.

— Σεῖς, κυρία; ἐψιθύρισε τρέμουσα ἡ Ἀλίκη.

— Ἀμφιβάλλετε; Δὲν ἀκούσατε λοιπὸν τί εἶπα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐδῶ πρὸ μικροῦ; Δὲν ἐνόησατε λοιπὸν ὅτι ἐπεχείρησα νὰ κλέψω; Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν διὰ τίνος τιμῆς ἐπλήρωσα τὴν ἀνόητον ἀφοσίωσίν μου εἰς ἐπαίσχυντον σκοπὸν;

Δὲν ἐνοεῖτε ἀκόμη; δὲν θέλετε νὰ μὲ πιστεύσετε. Ἰδέτε λοιπὸν, εἶπεν ἡ κόμησσα.

Ἡ κόμησσα ἐπροχώρησε τρία βήματα καὶ ἀνήγειρε παραπέτασμα τι μέλαν καλύπτων φωλεὰν γεγλυμμένην.

Ἡ Ἀλίκη ἔβαλε κραυγὴν φρίκης καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ εἶχεν ἤδη ἐγείρει καὶ ἄλλοτε τὸ παραπέτασμα ἐκεῖνο καὶ ἐγνωρίζε τί ἔκρυπτεν. Τὸ εἶχεν ἐγείρει, καθ' ἣν ἡμέραν εἰσηλθεν ἐκεῖ διὰ ν' ἀποφύγη τὴν συνάντησιν τοῦ Μαξίμου ἐρχομένου πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Γιάλτα.

— Ναί, ἰδέτε! εἶπεν ἡ κόμησσα διὰ φωνῆς παλλομένης, ἰδέτε αὐτὸ τὸ κομμένο χέρι.

— Σεῖς λοιπὸν εἴσθε; ἐψιθύρισε ὁ Μαξίμος.

— Δὲν τὸ ἐμαντεύσατε; εἶπεν αὕτη δεικνύουσα αὐτῷ τὸν ἀριστερὸν βραχίονά της.

Δὲν εἶχε μαντεύσει ἡ μάλλον δὲν ἤθελε νὰ μαντεύσῃ, διότι ἡ συνδιάλεξις τὴν ὁποῖαν ἤκουσε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῷ ἀφήσῃ ἀμφιβολίαν τινά.

Καὶ ἐνεθυμήθη τέλος, ὅτι οὐδέποτε εἶδε τὴν κυρίαν Γιάλτα ἄνευ χειροκτιῶν. Ὅτε δὲ τότε τὸν ἐδέχθη κατακεκλιμμένη ἐφρόντισε νὰ κρύψῃ τὰς χεῖράς της.

Ἦδη ἠννοεῖ τὰ πάντα ὁ Μαξίμος ἡ ἱστορία τῆς ξένης δὲν εἶχε πλέον μυστήρια δι' αὐτόν.

Ἐφαντάζετο νῦν τὴν κόμησσαν ὑποστᾶσαν ἐκουσίως τὸν ἀκρωτηριασμὸν καὶ στηριζομένην ἐπὶ τοῦ ὑπηρετοῦ νὰ βαδίζῃ πρὸς τὸ μέγαρόν της ὅπου ὁ Βιλλαγῶς τὴν ἀνέμενε.

Ἐβλέπε τὸν ἰκανὸν ἰατρὸν νὰ περιποιῆται τὴν πληγὴν καὶ μετ' οὐ πολὺν καιρὸν νὰ προσάπτῃ ψευδῆ χεῖρα, ἐφεύρεσιν τῆς νεωτέρας χειρουργικῆς.

Ὁ ἀπεσκληρυμένος οὗτος μηδενιστῆς ἦτο ἰκανὸς ἄνθρωπος. Κατώρθωσε νὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγωθεῖσαν, νὰ ἐξαπα-

τήσῃ τὸν Μαξίμον καὶ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν αἰσχρὰν ἐπιχείρησιν τὴν ὁποῖαν διηύθυνεν.

Τὸ κλαπὲν κιβωτίδιον, ἡ χεὶρ ἡ ἐξαφανισθεῖσα ἐκ τῆς Μόργης καὶ βαλσαμωθεῖσα κατόπιν διὰ νὰ ὑπάρχῃ ὡς ἀνάμνησις τῆς ἠρωϊκῆς θυσίας τῆς κομήσσης, καὶ τὸ ἐπανακτηθὲν βραχιόλιον, ὅλα ταῦτα εἰς αὐτὸν ὠφείλοντο.

— Ναί, ἐπανελάβεν ἡ κυρία Γιάλτα, ὑπέστην χωρὶς νὰ παραπονεθῶ τρομερὰν ἐγχείρησιν. Ὑπέθετα ὅτι ἔχονα τὸ αἷμά μου διὰ τὴν πατρίδα μου καὶ πολὺ προτιμότερον νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὁ Βιλλαγῶς εἰς τὰς μηχανορραφίας του.

Αὐτὸς ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν καλλονὴν τῆς Ἰουστίνης διὰ νὰ σας παρασύρῃ εἰς ἐνέδραν καὶ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ἐκείνην, νὰ σας παρουσιάσῃ εἰς ἐμέ.

Ἦλπιζεν ὅτι ἐγὼ θὰ ἐπετύγχανον πλεῖστον.

Μόλις ἐκρατούμην εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ἐκινδύνευα, ἀλλὰ τί τὸν ἐνδιέφερεν ἡ ζωὴ μου, ἤρκει μόνον νὰ ἐξαφανίσῃ πᾶσαν ὑλικὴν ἀπόδειξιν τῆς συνενοχῆς μου εἰς τὴν κλοπὴν. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ προφυλάξῃ ἐμὲ ἀπὸ τῶν ἐρευνητῶν σας, ἀλλὰ τὸν ἐαυτὸν του. Ἐφοβεῖτο μήπως ἂν ἐγὼ συλληφθῶ τὸν ὑποπτευθῶσιν ὡς συνένοχον. Δὲν ὑπέθετεν ὅτι θὰ μοῦ κάμετε λόγον διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, καὶ ὅτι θὰ μοῦ πῆτε ὅτι τὸν κατηγοροῦν, οὔτε ἐφαντάζετο ὅτι θὰ λάβω ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἀθῶον.

Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ προῖδῃ ταῦτα, βέβαια δὲν ἤθελε σας φέρῃ ἐδῶ.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἐνόησεν ὅτι ἐζήτουν νὰ ἐπανεύρω τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ἤρχισε τὸν πόλεμον κατ' ἐμοῦ. Καὶ δὲν ἐνῆργει φανερά, ἀλλὰ κρυφίως, καὶ ἐπέβλεπε καὶ κατεσκόπευε τοὺς ὑπηρετάς μου. Κατωρθώσαμεν νὰ τὸν ἀπατήσωμεν καὶ ἠλευθερώσωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ αἰχμάλωτος ἠλευθερώθη, ἀπέβλασε τὴν προσωπίδα καὶ μὲ κατεδίκασεν εἰς θάνατον.

— Ἐλησμόνησεν ὅτι ἔχετε φίλους, οἱ ὁποῖοι θὰ σας ὑπερασπισθῶσιν. Ἡ καταδίκη αὕτη εἶνε κακὴ ἀστειότης;

— Ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ ὑμῶν, δεσποινίς, ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα, ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν Μαξίμον, ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ μνηστήρός σας. Τώρα τὸν ἐγνώρισα. Εἶνε εὐγενέστατος, ὑπερήφανος καὶ γενναῖος. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶχε ἀδίκημα νὰ ἐπανορθώσω, πάλιν μετὰ χαρᾶς ἤθελα ἀφοσιωθῆν διὰ νὰ σας τὸν ἀποδώσω.

Συγχωρησάτέ με ὅτι βραδύνω τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ τὸν ἰδῆτε. Πρέπει νὰ εἶνε παρὼν καὶ ὁ κύριος Δορζέρ, ὅταν θὰ τὸν φέρω.

Ἡ Ἀλίκη ἔνεκα τῆς ταραχῆς της δὲν ἠδύνατο ἔτι ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Μαξίμος ἐπεδοκίμασε διὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἡ κυρία Γιάλτα εἶπε ζωηρῶς:

— Ὁδηγήσατε τὴν ἐξαδέλφην σας εἰς τὸν πατέρα της καὶ προπαρασκεύασέ τον νὰ μὲ δεχθῇ. Μὴ χάνετε οὔτε στιγμήν. Ὅ, τι

ἤμπορῶ νὰ κάμω σήμερον, δὲν θὰ ἤμπορέσω νὰ τὸ κάμω αὔριον· αἱ ὄραί μου εἶνε μετρημέναι.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μαξίμου συνοφρυώθη πάλιν. Μία ἰδέα τὸν κατεῖχε καὶ ἀπεκρίθη κινῶν τὴν κεφαλὴν:

— Ὁ θεὸς μου δὲν θὰ θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε, ἐνόσω δὲν ἐξηγηθῇ πόθεν προήρχοντο αἱ πενήντα χιλιάδες φράγκων, αἱ εὐρεθεῖσαι ἐπὶ τοῦ Καρνοέλ.

— Κἄποιοι ἐχθρὸς βεβαίως ταῖς ἔστειλε διὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ κόμησσα.

— Αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς θὰ ἦνε πολὺ πλούσιος.

— Καὶ διατί νὰ μὴ ἦνε ὁ Βιλλαγῶς. Διαθέτει μεγὰλα ποσὰ καὶ εἶνε ἰκανὸς νὰ διαπράξῃ πᾶσαν αἰσχρότητα. Τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ κύριος Καρνοέλ εἶνε ἕως γραμμῆ ἀπὸ αὐτόν... θὰ τὸ ἴδω. Θὰ ἐρευνησέτε καὶ σεῖς καὶ θ' ἀποδείξωμεν, εἶμαι βεβαίως, ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε μηχανορραφία... ἀλλὰ, σας παρακλῶ, ἐνεργήσατε χωρὶς νὰ χάνετε καιρὸν.

Ἐντὸς δύο ὥρων θὰ εἶμαι εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ, προσέθηκεν ἡ κόμησσα, τείνουσα τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν Ἀλίην κλαίουσαν ἔτι.

Ὁ Μαξίμος ἐνόησεν ὅτι λεπτομερέστεραι ἐξηγήσεις ἦσαν περιτταὶ καὶ ἔλαβε τὴν ἐξαδέλφην του ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Ἐλα, τῇ εἶπε μὴ ἀρνηθεῖσθαι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἄς πηγαίνωμεν.

Ἐπεται συνέχεια.

ΔΙΣΟΠΟΣ

X. ΑΝΔΡΕΣΕΝ

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Πλησίον τοῦ χωρίου Βλακενβούρ, ἐν τῷ δουκάτῳ τῆς Βρουνσβίκης, ἀνυψοῦται τὸ ὄρος Ραμπέργ, ἐν τῶν ὑψηλοτέρων τῆς Γερμανίας. Πέριξ, εἰς μεγάλην ἔκτασιν, ἀπλοῦται μεγαλοπρεπὲς πανόραμα. Πόλεις, ἐξοχαί, πεδιάδες, λειμῶνες καὶ ὄρη διαθέχονται ἀλληλα, ἀορίστως διακρινόμενα εἰς τὸν ὄριζοντα. Ἄλλ' ὅμως ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Ραμπέργ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων φαίνονται μόνον ὡς ἀθῦρατα.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους εὐρίσκονται πλεῖστα τεμάχια γρανίτου ἀκατέργαστα, ἐσωρευμένα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ. Ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ τοὺς λίθους τούτους «Μύλον τοῦ Διαβόλου», ἡ δὲ ὀνομασία αὕτη ἔμεινε ἐκ παραδόσεως ἀρχαίας, τὴν ὁποῖαν θέλω σας διηγηθῆ.

Κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ἐν τινὶ πεδιάδι, κατ' ἄκρην ποτὲ μυλωθρὸς τις, τοῦ ὁποῖου ὅλη ἡ περιουσία συνίστατο εἰς παλαιὸν τινα μύλον καὶ πολυάριθμον οἰκογένειαν.

Ὁ μύλος ἦτο πολὺ ἀδεξίως κτισμένος ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὥστε ὁ ἀνεμος σπανίως ἔστρεφε τὰς πτέρυγὰς του.

Οἱ μύλοι τῶν περιχώρων εἰργάζοντο νύκτα καὶ ἡμέρα, καὶ ἐνῶ οἱ κύριοί των ἐ-

γένοντο πλούσιοι, ὁ ταλαιπώρος αὐτὸς οἰκογενειάρχης ὀλονέν ἐγένετο πτωχότερος.

— Δὲν ἐννοῶ, ἔλεγεν, ἀναστενάζων ἀκαταπαύστως, πῶς οἱ γονεῖς μου ἐσκέφθησαν νὰ κτίσουν μύλον εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Διατί νὰ μὴ τὸν κτίσουν ἐκεῖ ὑψηλὰ εἰς τὸ ὄρος;

Ὁ μύλος ὅμως ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, αἱ χεῖρες τοῦ μυλωνᾶ ἄνευ ἐργασίας, καὶ τὰ τέκνα του χωρὶς ἄρτον.

Ἐνα βράδυ, ὅτε ὁ μυλωνᾶς περιεπλανᾶτο λυπημένος καὶ χωρὶς θάρρος, εὐρέθη αἴφνης χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ραμπέργ. Τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δένδρων ἐκίει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁ ἄνεμος, ἐνῶ τὰ νέφη ἔφευγον ταχέως, μόλις δίδοντα καιρὸν εἰς τὴν σελήνην νὰ φαίνεται διὰ τῶν χασμάτων τῶν.

Ἦτο ὁ καταλλήλοτος καιρὸς διὰ νὰ γυρίσῃ ὁ μύλος, καὶ ὁ μυλωνᾶς μᾶς ἔλεγε κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Τί κρίμα! Διατί νὰ μὴ εἶνε καὶ ὁ μύλος μου κτισμένος ἐδῶ ἐπάνω;

— Ἀλήθεια λέγεις, ἀπεκρίθη φωνὴ τις ὀπισθέν του, ὠραία ιδέα.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ μυλωνᾶς στραφείς πρὸς ἄνθρωπον τινα καθήμενον ἐπὶ λίθου, εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν.

— Ἄ! τίποτε! ὁ μύλος θὰ ἐπήγαινε θαυμάσια ἂν ἐσκέπτοντο νὰ τὸν κτίσουν ἐδῶ ἐπάνω παρὰ ἐκεῖ εἰς τὴν κοιλάδα· καὶ ἐννοεῖς τὰ παιδιὰ σου δὲν θὰ ἐπεινοῦσαν.

Ὁ μυλωνᾶς ἠσθάνθη κατὰ τι μέσα του.

— Μὲ γνωρίζεις λοιπόν; εἶπεν εἰς τὸν ξένον.

— Βεβαιώτατα, καὶ ἂν θέλης νὰ ἔξερῃς ἐγὼ κτιζῶ μύλους.

— Κτιζεις μύλους;

— Καθὼς λές, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ κτίσω ἕνα μύλον πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποῦ βλέπεις.

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐπιθύρισεν ὁ μυλωνᾶς.

— Δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ, ἐπανέλαβεν ὁ ξένος μειδιῶν σιωπητικῶς. Δός μου τὴν ψυχὴν σου ὡς ἐνέχυρον, καὶ ἐπὶ δώδεκα ἔτη πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρήσῃς θὰ ἐπιτύχη· θὰ γίνῃς ὁ πλουσιώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς γείτονάς σου.

Ὁ δυστυχεὴς ἔφριξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐνόησεν ἀμέσως μὲ ποῖον εἶχε νὰ κἀμῃ. Ὅταν ὅμως ἐσκέφθη πῶς θὰ εἶνε πλούσιος δώδεκα ὀλόκληρα ἔτη ἠσθάνθη μεγάλην ὄρεξιν νὰ τὸ ἐπιτύχη. Ἐβλεπεν ἀπὸ τόρα τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του νὰ ἔχουν τὴν καλοπέρασίν των.

— Καὶ πῶς νὰ πιστεύσω ἐγὼ ὅτι μοῦ λέγεις ἀλήθεια, καὶ ὅτι θὰ φυλάξῃς τὸν λόγον σου;

Ὁ ξένος ἐγέλασε τόσον δυνατὰ καὶ παραξένα, ὥστε ὅλον τὸ δάσος ἀντήχησε.

— Ὡ ᾧ! εἶπε, γράψε μόνον εἰς τὸ χαρτὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά σου· καὶ πρὶν ὁ πειτεινὸς φωνάζει θὰ ἰδῆς ἐδῶ ἐπάνω ἕνα μύλον ποῦ ὁμοίος του δὲν ὑπάρχει ἄλλοῦ πουθενά. Θὰ γυρίξῃ καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν

ἔχει ἄνεμον, τέλος ἕνα θαυμάσιον πρᾶγμα ποῦ θὰ εἶνε ὀλόκληρον ἰδικόν σου.

— Ἀλλοίμονον, καὶ τί νὰ κἀμῶ; Δὲν ἔχω χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσω σιτάρι· ἔπειτα πῶς ἔμπορεῖς νὰ τὸν κτίσῃς εἰς μίαν νύκτα;

— Τοῦτο δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ἄν ὅμως ὁ μύλος δὲν εἶνε τελειωμένος πρὶν νὰ φωνάζῃ ὁ πειτεινὸς τότε ἡ συμφωνία μας θὰ ἔχει διαλυθῇ. Ὅσον ὅμως διὰ τὰ χρήματα νὰ.

Καὶ ἔρριψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ μυλωνᾶ βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ.

Ὁ μυλωνᾶς ἔτρεμεν ὡς φύλλον, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ἀνέδωκεν ἤχον τόσῳ γοητευτικόν, τόσῳ θελητικόν, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ κύψῃ καὶ συνάξῃ τὰ χαμαὶ πεσόντα χρήματα.

— Ὑπόγραψε!, τῷ εἶπεν ὁ πειρασμὸς, διὰ φωνῆς δεσπότου.

Ὁ μυλωνᾶς ἀμφιβάλλων ἀκόμη ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ πεισθεὶς ἔγραψε τὸ ὄνομά του.

Πάραυτα συριγμὸς ὄξυς ἠκούσθη, τὸ ὄρος ἐκρότησε καὶ ἡ νύξ ἔλαμψεν ὑπὸ φωτὸς ἀπαισίου καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ πλήθους φανταστικῶν ὄντων.

Ἄπαν τοῦτο τὸ πλήθος ἤρξατο τοῦ ἔργου· ἀπέσπα βράχους καὶ κορμούς δένδρων, τὰ ὅποια ἀμέσως μετεσχηματίζοντο εἰς τὰς χεῖράς των καὶ ὀλονέν ἐκτίζετο ὁ μύλος. Ἦτο γενικὴ σύγχυσις, τῆς ὁποίας δὲν εἰμπορεῖ τις νὰ λάβῃ ιδέα.

Ὁ μυλωνᾶς δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς ἰδίους του ὄφθαλμούς, ὁ μύλος ἐπροχώρει ἀστραπικῶς, καὶ ἡ στενοχωρία τοῦ μυλωνᾶ ἠῤῥαζεν ἐξ ἴσου. Ἰδοὺ ἡ στέγη ἐτέθη, αἱ πτέρυγες προσηρμόσθησαν. Μόνον ἡ μυλόπετρα μένει νὰ τοποθετηθῇ, ἀλλὰ καὶ αὕτη εἶνε ἐτοιμὴ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄροπεδίου.

Ὁ μυλωνᾶς ἠσθάνθη ἑαυτὸν λιποψυχοῦντα, ἀλλ' αἴφνης ἀσθενὲς φῶς ἐφάνη ὑποφῶσκον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος πρὸς ἀνατολάς, καὶ ἡ ὄψις τῆς ἡοῦς ἐνεθάρρυνεν αὐτόν. Ἐσπευσε πρὸς τὴν μυλόπετραν, ἀπέσπασε μετ' ἀπελπισίας τὴν ὑποστηρίζουσαν αὐτὴν δοκὸν, καὶ ὁ ὀγκόλιθος ἐκ τοῦ βάρους κατεκυλίσθη μετὰ πατάγου ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους.

Ὁ οἰκοδόμος καὶ οἱ βοηθοὶ του ἀφῆκν τρομερὰν κραυγὴν, καὶ ἔδραμον κατόπιν τοῦ λίθου.

Ὁ μυλωνᾶς ἐν τούτοις ἔφευγεν ὄλας δυνάμει κατὰ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν.

Ὁ Σατανᾶς πάλιν κατάρθρωσε ν' ἀνασῆρῃ τὸν λίθον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν τοποθετήσῃ ὅτε ἠκούσθη τὸ ἤσμα τοῦ πειτεινοῦ. Μανιώδης γενόμενος, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἐπειδὴ οὕτω τὸν διέφυγεν ἡ λεία του, ἔρριψε τὴν μυλόπετραν κατὰ τοῦ μύλου, ὅστις κατέρρευσε εἰς μυρία τεμάχια. Τὰ τεμάχια διεσκορπίσθησαν πανταχόθεν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Μόνον οἱ μεγάλοι τοῖχοι ἔμειναν ὄρθιοι· τὸν μελάνον δὲ καὶ ἀύχμηρόν τοῦτον ἐκ γρανίτου σωρὸν καλοῦσιν οἱ χωρικοὶ Μύλον τοῦ Διμβόλου.

Ὁ μυλωνᾶς; τοιοιουτρόπως ἐκφυγὼν

τῶν χειρῶν τοῦ Σατανᾶ ἐπανάκαμψεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἐκτοτε δὲ ὑπομονητικῶς ὑπέφερε τὴν πτωχείαν του. Πρὸς τοῦτοις παρετήρησε μετὰ χαρῆς, ὅτι ὁ μύλος του ἐπήγαινε πολὺ καλλίτερα ἀπὸ πρότερον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέκτησε μερικὰ χρήματα, τὰ ὅποια δι' αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἦσαν προτιμότερα μυριακίς παρ' ὅλα τὰ πλούτη τοῦ Σατανᾶ.

Ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον ἐτόλμησε νὰ ἀναβῇ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Ραμπέργ. Καὶ σήμερον ἀκόμη οὐδεὶς χωρικός διαβαίνει κατὰ τὴν νύκτα πλησίον τοῦ κατατραμένου ἐκείνου τόπου.

Μ. ΔΕΓΓΑΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pouson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλσβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccoue (τόμοι δύο).... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Émile Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντεγρήστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Pouson-De-Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμία», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ἐαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπορνημονεύματα—Τὸ Περδέραιον τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ—Ἡ Κόμησα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρθεροῦ Ὁλοῦ», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2).... Δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccoue..... Δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἤτοι «Ἀπορνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) ὄραχμας..... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις», μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 4 (1,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μεταφράσις I. Καρασσούσα (τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου ληπ. 50 (50)
» Σολωμοῦ..... » 50 (50)
» Βηλαρᾶ..... » 50 (50)